

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

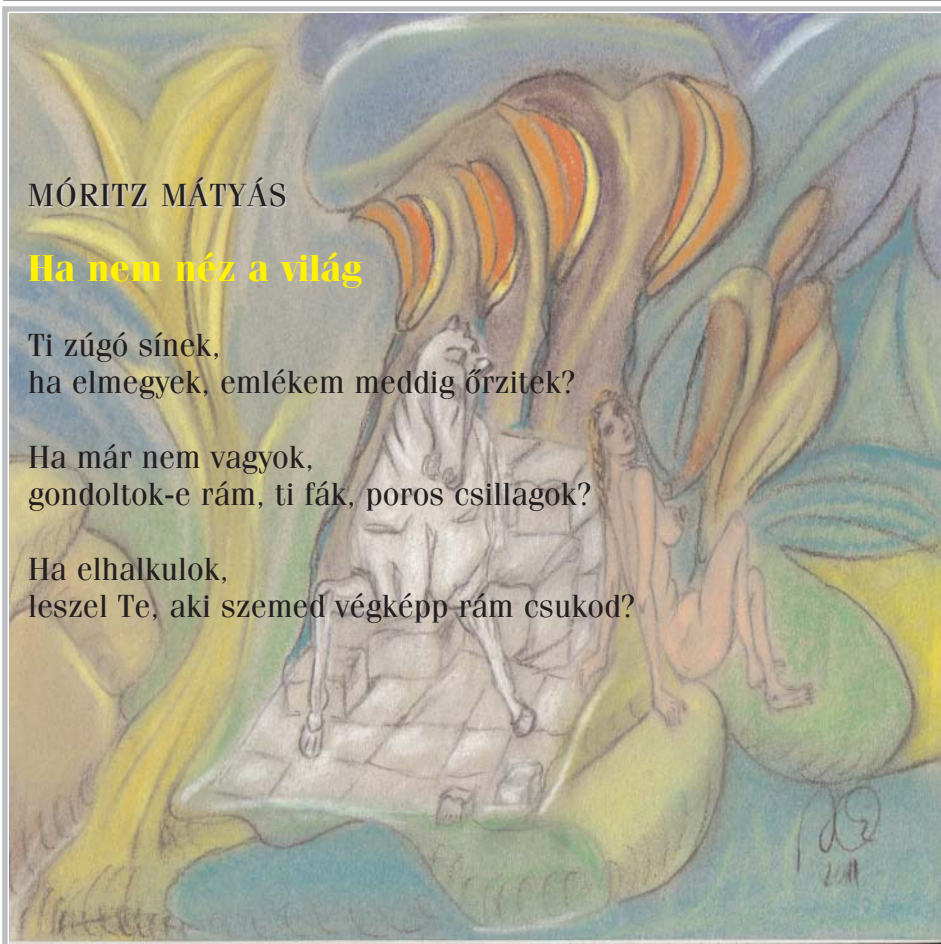
MÓRITZ MÁTYÁS

Ha nem néz a világ

Ti zúgó sínek,
ha elmegyek, emlékem meddig őrzitek?

Ha már nem vagyok,
gondoltok-e rám, ti fák, poros csillagok?

Ha elhalkulok,
leszel Te, aki szemed végképp rám csukod?

Móritz Mátyás

Ki őriz mit?

Kántor Péternek

Ki őriz mit? Az évek vonulását,
a gödröt, a hideget, az éjszakát;
halott redőt, ezer rovátka rajzát,
a gyógyírt: Jézus utolsó két szavát.

Hajnali részegséget, balga szókat,
a tiszta és fényes nagyszerűséget;
tüzes tejutat, mérges altatókat,
vagy a betű szerint való hűséget.

Göncölöket, nyirkos cementfalakat,
síró vasat, az arany öntudatot;
megriadt egérkét, néma halakat,
csókot, mit már nem ad a néma halott.

Néma könnyeket, munkatáborokat,
fehér cellafalakat, vaksötétet;
férget és dögöt, mely rejtetten rohad,
szorult szívet, és sok áthágott évet.

Csillámló sziklafalat, ifjú nyarat,
napot, fényt, kegyetlenséget, jóságot;
vesét, melyben életet nyer a salak,
öntudatlan örökkévalóságot.

Krokodilkönnyeket, Arany Oroszlánt,
tetőkön bukfencező galambokat;
gyémántokkal befalazott arcú lányt,
madarakat, kik lenyelték a hangokat.

Takarót, napfényű gázt, hímes lepkét,
lombokat, tengert, árkot, apályokat;
reggeli templomot, terheket, leckét,
éggő követ, Danaida-lányokat.

Eszelős utakat, és görbe botot,
az ifjúságát követelő embert;

síró Istenséget, és tompa dobot,
ősi nyomort, hegyomlást, és a tengert.

Az Urat, Jónást, Ninivét, a várost,
a szörnyű várost, mely zihálva roppant;
nagy bajt, és a megáradt gonoszságot,
az eleven állatot a homokban.

Népet: szentet, kárhozottat, és drágát,
születőket, porlócsontú ősokeket;
a Sátánt, aki éli a világot,
regösöket, vértanúkat, hősöket.

Boér Tamás

Napnyugta

Belevillózik a síri homályba
íriszed tűvégnyi-galériája!

Csend van,
sötétség vizében fürdik
az álmos messzeség.

Hát ettől a sóhajtól
szakadt le az ég?

A horizonton vöröstől fényesen
szemed káprázatában tükröterem.

Ketten,
összeölelkezve a tomboló térrel –
napnyugtát rajzolunk
a szenvedő magasba.

Charles Baudelaire

A vérszívó átváltozása

Gonoszul elvarázsolt az eperszájú nő,
csavarodó testét, mint kígyó adta elő.
Páncélos nagy mellein a fűzöt gyúrta,
míg felém kéjjel-teli szavait szórta:

– „Érzéki szám nedves, érett a tudásra,
antik ész fullad, ha rádól céda ágyra.
Vénember kacag bűvömtől, mint a gyermek,
s győztes keblemről leszáradnak a könnyek.
Ki csupaszon lát engem és fátyoltalan,
nem kell nap, hold, csillag, nálam a mennyben van.
Olyan nagy tudomány az enyém, Doktorom,
ha karommal a férfit ágyamra vonom,
kéjjel fojtogatom, és neki adom testem,
foggal belém mar, hogy merészen szeressem,
ilyenkor az ágyam imbolyog és recseg,
és értem kárhozik el egész angyalsereg.”

Mikor a csontomból kiszívta a velőt,
meg akartam csókolni arcán ezt a nőt.
Előre hajoltam és döbbsenten láttam,
izzadt, rohadt bőrdarab fekszik az ágyban.
Hideg futkosott hátamon, én becsuktam
szemem, de amikor újból kinyitottam,
mellettem nem a nagyhatalmú Báb feküdt,
kinek erében dús vér csobog, csak petyhüdt
és szétesett csontváz rozoga roncsa volt,
a hangja rozsdás szélkakasként csikorgott, –
mint bádógégér a tartórúd vasán,
mit megvadult vihar tép téli éjszakán.

Ford:**Németh Dezső**

Himnusi Áldás Ábrahámért (Hymn to the Blessing of Abraham)

Színarany bálványtól nincs remény, nincs étel.
Nimród ezt nem fogja fel.
Máglyafa ég, és füstje égig ér,
Ibrahimot a tűzbe dobják.
Neki nem fáj, nincs jajszava.
Ő fölkiált: „Istenem megment engemet.”
Igazat szólt a két angyal:
„A parázs hamuvá lesz, szikrái rózsákká válnak.”

Ford: Németh Dezső

Az angol eredeti vers:

Hymn to the Blessing of Abraham

Idol made of pure gold give no hope, no food.
Nimrod doesn't comprehend this.
Wood burns (for the stake), smoke reaches the sky,
Ibrahim is thrown into the fire.
He feels no pain he doesn't groan
He says, „My God will save me.”
Two angels had said it rightly.
„Embers turn into ashes, sparkles turn into roses.”

A fenti áhítatot a mohamedán Cengizhan Mutlu írta. Nimród királyról szól, aki kitervelte Ábrahám meggyilkolását egyisten hite miatt.

HANS-GUIDO KLINKNER

EGYKOR ÉS MA (Einst und jetzt)

Gyermekeik jólététől függően
vonultak egykor a földművesek
nyugállományba.

Ma, az öregkori nyomor fekete lyukába
hull sok éltes korú, aki egy életen át szerény bérért
robotolt, vesződséggel gyermeket nevelt és munkája
által milliomosokat teremtett.

Ford: Bayer Béla

T. Ágoston László

Mofetta

A magyar ember számára Erdély olyan, mint iszlám vallásúnak Mekka. Életében legalább egyszer látnia kell, hogy haláláig álmodozhasson róla. Látnia kell Ady Nagyváradját, Kolozsvárott a házat, ahol Mátyás király bölcsőjét ringatták, Segesvárt, ahol utoljára látták Petőfit, felnézni a Székelykőre, s legalább messziről megcsodálni a Gyergyói-havasokat.

Kelemenék is rászánták magukat a nagy útra. Mehettek volna valamelyik utazási irodával a sok öntömjénező idegenforgalmi cég közül, de ők úgy döntöttek, jobb lesz így kettesben. Nem köt a program, nem bosszant a szomszéd utas szipákolása, és ha netán nagyon megtetszik valamelyik hely, akár tovább is maradhatnak a tervezettnél. Alig néhány szobás kis panziókban szálltak meg, ahol együtt reggeliztek, vacsoráztak a háziakkal, virághagymát kaptak emlékül a nagymamától, meg húszéves, tüzes szilvapálinkát a gazdától. Az úton gyakran félreálltak, hogy megcsodáljanak egy-egy óriás fenyőt és lefotózzanak egy különleges virágot. No, meg a fejük fölött, a felhők között legelésző teheneket. Márta eredeti erdélyi mintákat gyűjtött a házak előtt sorjázó turistacsábító portéka között, Kálmán meg afféle botcsinálta nyelvkutató lévén az ősi szavakat, ízes erdélyi beszédet figyelte. Aztán néhány nap után megállapították, hogy sajnos ide is betört a nyugati civilizáció, meg a globalizált gazdaság. Az utcai árus eredeti erdélyi Eiffel-tornyot, meg svájci bicskát kínál népművészeti terméként a mesziről jött turistának, és ékes angol nyelv-

ven köszöni meg a visszajáró aprót.

No, de a parajdi sóbánya fala csak sós maradt, Farkaslakán áll még Tamási Áron tornácos háza, és Kisbaconban is nyitva a Benedek kúria. El is mentek a temetőbe, ahol a sírok közepén kör alakú domb van, és a név felirat minden második fejfán Benedek. Ennyi kellett belőlük, hogy kitűnjék az Elek.

Mielőtt elindultak, Kálmán csak becsempészte a kocsni csomagtartójába a kis teleszkópos horgászbótot, mert mégse lehet, hogy ha már ott töltenek két éjszakát, ne horgásszák meg a zetelaki tározó vizét. A parton egy tengerész sátorozott, aki Medgyesről utazott oda a kedvesével, hogy horgásztudományával elkápráztassa az édesvízi halakat. Káromkodott is cefetül. Ízes magyarromán, s nemzetközi szitkokkal illette a meddő vizet, amelyikben nem hogy hal, de még béka se terem.

A Szent Anna-tóban se terem meg a hal. Síkos a vize, mintha szappanoznák, és áttetsző, akár az üveg. És béke van körülötte, mint a Világ Tetején. A sok fürdőző leány között alig lehet megkülönböztetni a tündéreket. Gondolt is rá Kálmán, hogy hazatérve megkérdezi a nagy fogásokkal dicsekvő horgásztársakat, melyik mit fogott már a Szent Anna-tavon. Mert nincs dicsőbb dolog, mint medvét lőni a havasokban, és pisztrángot akasztani a kristálytisza patakban. S ha netán valamelyik azt állítaná, hogy bármit is szákkolt a Szent Anna-tóból, a képébe vágthatod, hogy lódtított. Hacsak nincs a közelben a feleség, mert akkor jobb, ha a szákra fogod a dolgot és hálnak hazudod a tündérkét.

No, de ha már medve, akkor a Keleti-Kárpátok. Az óriások és tündérek építette Bálványos-vár, az ősréngeteg, ahol egy-

kor római saruk tapodták az avart, és acélhegyű lándzsával űzték a vadat. A hegy meg, ha megunja a zaklatást, büdös büffentéssel riasztja a kíváncsi utast. Ezt se lehet kihagyni, ha már erre visz a cserkelő utad. Itt terem a borvíz, bővízű forrásból merheted, míg otthon poharan-ként fizeted a szódavizet. Meg a fürdő, mely frissít és fölszítja a szerelmedet. Akár válogathatsz is benne, nedvesen kéred, vagy szárazon. A gyógyhatás biztos, a fél világ fölfedezte már. No meg a szállodaipar. Puccos szállodák épültek köré, fényes fürdők, büdös vízü paloták. Akad néhány olcsóbb panzió is, ahol turista áron kelnek el a kisebb fényvel kérkedő szobák.

Egy effélébe igyekeztek a hegyi út kátyúit kerülgetve Kelemenék is. Amint araszoltak fölfelé a szerpentinen, szinte hallani vélték, ahogy büffenti föl a túl jólakott, mélyben alvó vulkán szénsavas-kénes gázait.

– Hallod? Lucifer már főzi a vacsorát – mondta izgatottan Kálmán.

– Nemcsak hallom, de érzem is a patás záptojásszagú illatát – bólintott rá az asszony. – És ha igaz, amit pletykálnak róla – mosolyodott el sejtelmesen –, mármint hogy felajzza Ámor íját, akár meg is bocsátom neki ezt a kis prüszkölést.

Ebédidőben érkeztek a panzióba. A pultos kislány megmutatta a szobájukat és a kerthelységhez vezető utat, ahol teli tálcákkal sűrögték-forogtak a pincérek.

Nem rég érkezett meg a busz – magyarázta, – ötven vendég jött veled. Németek. Ebéd után megnézik a medvét, és felmennek a mufettába.

– Medvéjük is van? Igazi? – Csapott le a szóra Márta.

– Még hogy igazi-e? Ennél már nem is

lehetne igazibb. Ha hallaná, mint morog, sőt üvölt a gondozójára, ha nem tetszik neki valami, nem kérdezne ilyet. Ha két lábra áll, legalább két és fél méter magas, és több, mint két és fél mázsa. Nem rég mérték itt, a raktárban a szállító mérlegen.

– Nagyon aranyos jószág a Bubu – mondta a pincér, aki felszolgálta az ebédjüket. Ha jól tudom, most öt éves. Tulajdonképpen az öreg Gerzson medvéje. A favágóé. A vadászok kilőtték az anyját, ő meg ölben hazahozta a bocsot és cumisüvegből etette. Így nevelte föl. Úgy hozzánőtt, mint egy kutya. Ha nincs idegen a környéken, lánc nélkül sétálgat vele az úton fel és alá. Nagyon sok vendég csak azért jön, hogy őket lássa. Ez a cég reklámja. Cserébe Bubu megkapja az ételmaradékot. Gerzsonnak is jut egy ebéd, vagy vacsora. Itt van a ketrec a panzió mellett, a patak parton. Meg lehet nézni, nagyon aranyos.

Megnézték, már hogyan nézték volna! Különb is mondta a pincér, hogy a hegyre már nem indul délután medvenéző túra, mert azok ott fönt esteledő időben már veszélyesek. Lejárnak a falvakba, néha még ide is a panzió elé és kifogatják a kukákat. Akár a kirándulókat is megtámadnák kajáért. Hiába no, ilyen ez az urbanizáció... De azért itt nem kell félni, van éjjeliőr, meg kutya.

Bubu békésen üldögélt a kétujjnyi vastag vascsövekből hegesztett ketrecében és egy gumiabroncsból paskolta a hasára a vizet. Melege volt. Kálmán és Márta látogatása nem zavarta a fürdésben. Megszokta már az idegeneket. Hanem amikor a háttérben megjelent az öreg favágó rikító piros-sárga műanyag mellényben, kék bézbol sapkában a fején, felhorkant és dökögve elindult a

rács felé. Valami zöld füvet, vagy falevelet nyújtott be a rácson Gerzson, a medve meg morogva, hatalmas mancsával csápolva csapott le rá.

– Te jószágos Isten! – kiáltott fel Márta – Megöli!...

–Ez engem? – nevetett föl az öreg, és két vaspálca között bedugta a fejét a ketreche. A hatalmas állat meg végignyalta képét és hozzásimult. – Soha, asszonyom, soha! Inkább a saját lábát rágná le, minthogy megbántson engem. Én vagyok a nevelőanyja.

Több mofetta is volt az ösvény mellett útban a csúcs felé. Fából ácsolt kis fürdőházak. A pincér mondta, hogy az alsó száraz, a fentiek a nedvesek. Mind-egyiknél ki van függesztve a használati utasítás. Ő a szárazat ajánlja. Az ember beül a deszkával körbekerített gödörbe, leül a padra és derékig lepi a gáz. A gyertya mindig megmutatja, meddig ér. Meg érzi is, ahogy bizseregnek tőle az erek.

– Azt beszélnek – mondta Kálmán –, hogy a férfiasságra is jó hatással van...

– Biztosíthatom róla, uram – bólintott biztatóan a pincér. – Sőt, ha ez jelent önnek valamit, akár tanúsíthatom is. No, meg a visszatérő törzsvendégek... Némelyek külföldről is.

Meggyújtották a gyertyát, ahogy a táblán írták, és leültek a padra. Az amofetta közepén egy kis sáros tócsában időnként pöfönt egyet-egyvet a gáz. Szemben velük, a másik padon két deres hajú atyafi ült. Kálmán környékbelieknek vélte őket. Mindkettő botra támaszkodott. Beszélgettek. Egyiküket se zavarta az idegenek jelenléte.

– Akkoriban jöttek divatba a műanyag ruhák. Emlékszel? Nejlion ing, meg műszövet... – mondta az egyik.

– Az – bólintott rá a másik öreg és koppantott is hozzá a botjával. – Estére meg kipállott benne az ember nyaka. Viszketett, mint a rühes ló fara.

– Én egy ilyen rövid nejlion nadrágot kaptam a nyugatnémet rokonoktól. Nagy szó volt ám az akkor... Csomagban küldték. Senki másnak nem volt még olyan. Akkor udvaroltam a Bódi Marcsának.

– Emlékszem rá, csöcsös-faros, formás fehérnép volt. Engem is evett utána a fene.

– No, hát szóval addig jutottunk, hogy meghívtam egy kirándulásra. Ott, a felső mofettában találkoztunk volna, a nedvesben. Föl is mentem jó időben. Ott vártam a vadonatúj nejlion nadrágomban.

– A nedvesben, nejlion gatyában? Te jószágos Isten!.. Hát nem tudtad?

– Honnan tudtam volna? Nem volt még nekem olyan... No mindegy, elég az hozzá, hogy csak ülök ott a nedvesben, egyszer csak érzem ám, hogy valami nincs rendben.

– Levette?

– Le – bólintott az öreg, s mindketten felszabadult hahotázásba kezdtek. – A nedves leolvasztotta a nejlion gatyámat.

– Oszt mit tudtál csinálni?

– Képzelheted, próbálkoztam én tenyérrel takarni a lyukat, de szart se ért az igekezet. Végül is csóré seggel faroltam lefelé a hegyről, hogy ne lássák, hogy csak elől van nadrágom. Amikor szembe jött valaki, oldalaztam.

Erre már a fiatalokból is kitört a kacagás.

– Csóré seggel – súgta Kálmán – ez tiszta nyelvújítás. Mifelénk azt úgy mondják, hogy szívás. Mofetta...

– Az – súgta vissza Márta. – Ezek

után képzeld el, szívem, milyen pofát vágnak majd azok a német turisták, akik szűzen térnek vissza a hegyi medve lesről és a buszmegállóban ott találják Bubut, amint az autógumiból mossa a hasikáját.

– Hát, az se mindennapi szívás – ölelte át a vállát a férfi –, de most már megvolt a nyelvtanfolyam, medvét is látunk, ideje megtapasztalni, valóban hatott-e a mofetta.

* * *

Ötvös László

A KÉK MADARAM

Uram, kék madaram
kegyesen éltette...

Tolla és a farka
bizony viharverte...

Megfogva átadtam
ki rátört lelkemre...

Karcag, 2010. július 16.

HÁLA ÉS POR

Akik befogadnak...
nem feledkezem meg
a bibliás háláról...
Akik elutasítanak...
leverem a port – Jézus
szerint – a lábamról.

Debrecen, 2009. december 6.

Milton Acorn

Kiáltok Szeretet

I Shout Love

Kiáltok Szeretetet, hóviharomban
a hideg sálja fon körül,
az én szívem egy tél-bundás jégtű-csipke,
ő rohan kint nyöszörögve,
s mikor kiált, fájdalmat jelez.

Kiáltok Szeretetet, bele a fájásodba,
s megrepednek az egek,
és tükörszilánkok hullnak,
s ujjaid, a nagy kéklő gereblye,
penget húrokat képzeletedbe'.

Kiáltok Szeretetet, virágod nyílik,
és zordságtól véd a fény-bomba nap,
rád tapad kötése, imád szörnyen:
szerelem és kín, szeretet és fájdalom,
ők a társaid életedben.

Fordította:Németh Dezső

I Shout Love

Milton Acorn

I shout love in a blizzard's
scarf of curling cold,
for my heart's a furred sharp-toothed thing
that rushes out whimpering
when pain cries the sign writ on it.

I shout love into your pain
when skies crack and fall
like slivers of mirrors,
and rounded fingers, blued as a great rake,
pluck the balled yarn of your brain

I shout love at petals peeled open
by stern nurse fusion-bomb sun,
terribly like an adhesive bandage,
for love and pain, love and pain
are companions in this age.

Barcs János

VASBETON GYÁMPILLÉREK

- Alkudozás Nagy Lászlóval -

(EMLÉKEZÉS)

„MERT ELJUTVÁN HOZZÁD MEGTÉREK IGAZ MAGAMHOZ
ANGYALI DALHOZ KALÁCSOS KARÁCSONY ESTE
PILLÉZZEN HÓ A FÉRFINYOMORT KIREKESSZE”

NAGY LÁSZLÓ

A körúton találkoztam Pistivel. Beszélgettünk életről, irodalomról, nőkről, világról s mindenről, ami hirtelen eszünkbe jutott. A hőség elől árnyékba húzódtunk.. Pisti közben mosolygott, beletúrt a fodrászt már rég látott bozontos üstökébe.

– Remek dolog lehet az János, amikor egy kőműves öreg házból újat tud csinálni.

Hirtelen nem tudtam mire gondoljak.

– Valóban nagyszerű – feleltem megilletődve.

– No, látod, azért mondtam ezt, mert te kőműves is vagy, nem csak jeles tollforgató. Ilyen ember kéne nekünk. Igen, akire rá lehet bízni azt a helyreállítási munkát az öreg családi házunkon. Persze nem ingyen – tette hozzá nyomban. – Rendes, becsületes áron – mondta Ágh Pista barátom. – S ha időd engedi, János, keresd föl Lacit a szerkesztőségben. Már beszéltem vele. Mondtam, hogy jó kőműves vagy, s hogy köteteid is jelentek már meg. Tudott róla.

Hosszan hallgattam, majd – jó – mondtam azután Pistinek.

– Valóban rendbe kéne hozni anyánk iszkázi házát. Keresd föl a bátyámat mielőbb. A folyosó végén balra van az íróasztala. Tisztelettel fogad majd meglá-

tot.

Másnap szép, napos időre ébredtem. Kilenc óra volt, amikor elindultam az Élet és Irodalom szerkesztőségébe. Bemutakoztam.

– Tudok rólad. Vártalak már. Pisti mondta, hogy eljössz. Ül le oda abba a székbe – mutatott egy alacsony ülésű fotelra. – Vendégeim vannak Erdélyből, a türelmedet kérem...

Ültem moccanatlan a fotelban, és hallgattam: a célszerűen és egyben praktikus fazsindelyes tetőkről, annak előnyeiről, a tetőhéjnak a kihalásáról, az építészet elszegényesedéséről beszélgettek szenvedélyesen. Időnként rám néztek, belevonva a közös témájukba.

– Pedig csodálatosan szép és praktikus ősi megoldás, igaz? – nézett rám Nagy László, miközben a szemét összébb vonta. – Várjál még, néhány kis perc, aztán beszélgetünk arról, hogy milyen terveket forgatunk öcsémrel, Pistivel. Így kerültél szóba. Pistivel már sokat beszélgettünk róla. Nyugodtan várjál – mondta és visszafordulva vendégeihez, folytatták tovább a témát...

Böngészttem az asztalon lévő napilapokat, közben-közben odafigyelve hallgattam a beszélgetésüket.

– Nekem nagyon tetszik a fazsindelyes háztető – mondta még egyszer a mosolygó erdélyi vendégeinek, amikor elbúcsúztak.

Föl akartam állni; rám szólt, hogy üljek nyugodtan, közben elzárta előttem a fölállási szöveget. Ülve maradtam, s Ő állva beszélgetett velem.

– Szóval, arról van szó, hogy az öreg családi házunkat, Iszkázon tatarozni kellene, fölkéne újítani. Megerősíteni. Jó volna gyámozlopokat beiktatni az egyre

rogyadozó főfalakba. Persze vasbetonból – nézett rám, hogy értem-e a földott lecke-témát. – Látom, te már gondolod is, hogy mi az én elképzelésem. Tudod, olyan mélyített hornyokat, csorbázatot, „srangot” kellene bevésni a rogyadozó főfalakba. No, meg valami erős vasalást is beleszerelni, hogy nagy és örökös tartása legyen. Aztán tömörre csömöszölve bebetonozni.

– B240-es biztosan megfelelne – néztem rá a fotelban ülve.

– Látod, Jánosunk, ahhoz már nem értek. Te tudod azt, hogyan kell. Megbeszéltük Pistivel, hogy az öreg tetőt is meg kellene emelni félméternyit, – esetleg hatvan centit is.

– Akkor a fölmenő falakat is meg kell magasítani.

– Igen, igen, persze azt is, úgy ahogy mondod, de ezt Te sokkalta jobban tudod nálamnál – nézett rám és megnyalta a szája szélét. Ajka cserepes lett. Sűrűn hunyorgott beszéd közben.

Kis szünetet tartottunk, mintha kifogyott volna belőlünk a szó. Közben arra gondoltam, hogy Nagy László még az építkezéshez is ért, a kézzel végzett munkához, a téglák, betonok kemény világához? Odább lépett, az asztalnál megállt, rám nézett. Egy kis papírszeletkére odarajzolt valamit, egy két-szárnyú házat.

– Tudod, János, az sem lenne baj, ha erősen kiálló, ferde támaszszlopok lennének azok a vasbeton gyámpillérek, de két jó ács is kellene oda, akkorra. Aztán mondd, úgy körülbelül mit kóstálna egy ilyen munka elvégzése?

Egy ideig halkan alkudoztunk, számolgattunk, szoroztunk, osztottunk... Nem tudtam végleges választ adni.

– Ezt így azonnal nem lehet megmondani, látni kéne a területet, meg fölmérni a beszerzési lehetőségeket is...

Aztán még egy ideig alkudoztunk, számolgattunk eredménytelenül.

– Fontos, hogy meg tudod csinálni – mondta enyhén nevetve.

– Meg tudom csinálni – mondtam neki. – Csak pénz és anyag kérdése. A munkaerő meglesz. A szállás ott lenne az ősi háznál? – néztem rá.

– Ott-ott, bizony, hogy ott – mondta és ismét felállt az íróasztala mellől. Hosszan végignézett rajtam. Hirtelen mozdulattal kezébe fogta a járását segítő botját, és föl-alá kezdet járkalni az irodában. Hirtelen elém lépett. Ismét tetőtől-talpig végignézett.

– Majd visszatérünk a témára jövő tavasszal, a nyár elején – mondta nagyon halkán, kissé megrándítva arcizmait, aztán letette fotelom mellé a járóbotot, és visszaült az íróasztalához. Hosszan nézte az asztallapját...

– Tudom, te is írsz verseket, novel-lákat, Olvastam a minap a könyvedet.

Mikor ezt kimondta, éreztem, hogy arcomba szökik a vér. Láttam, összecsip-pentette az ajkát. Szinte érződött a meg-gondolt szünetjel pillanata.

– Nem hoztál új verseket.

– Nem hoztam – mondtam neki, mélyen a szemébe nézve.

– Megnéztem volna az újakat.

– Nincs nálam egy fia vers sem. Elmosolyodott.

– Nem baj. Van abból elég úgy is – mondta, erős nyomatékkal a hangjában, aztán keményen újra az arcomba nézett. Olyan érzésem volt, hogy egyedül csak az orrom hegyét nézi. Kissé kifeszítette mel-lét, majd halkán, szinte suttogva mondta:

(Hosszan arcába néztem, de nem feleltem a hallottakra.)

– Szép az a kötet, te fiú. Kettő sorára jól emlékszem, megjegyeztem. Elég is belőle ennyi! – nézett rám szigorúan, majd idézett az imént említett versemből két sort: *„Micsoda fényesség lesz akkor... Ember-agyban megfogant halálos naplemente.”* Döbbenetes sorok ezek Te fiú! – nézett rám...

B.X. „költő” lépett be az ajtón. Köszönt. Verseket adott át Nagy Lászlónak. Ott előttem azonnal elolvasta őket. Közben mi ültünk és hallgattunk.

– Látod, tudsz te is fiú, ha akarsz és odafigyelsz – nézett B.X-re. – Ugye-ugye? Látom, lépegetsz lassan előre és fejlődsz is te fiú. Látod, ezek már majdnem jó versek. Leadom őket. Az a baj, hogy nem tudod azt, hogy mit is akarsz kimondani. Mintha néha ki lenne törve a nyelved, csaknem dadogsz, néha motyogsz, túlmodernkeded az egyszerű dolgokat is. Pedig te tudnál szép magyarul is beszélni, – mondjuk, ha valaki jóakaród kényszerítene rá!

B.X. egy szót sem felelt, csak nézett maga elé.

– No, ezt a két verset hagyd itt nálam, majd leadom – mondta még egyszer, majd beljebb csúsztatta a két kéziratot az asztala sarkáról. Amikor megfordult, enyhén mosolyogva hosszan végignézett a fekete hajú fiún.

– Úgy látom, jól jött neked a munkahelyváltás. De olyan karcsú és vékony vagy ebben a bőrgúnyában, mint a kígyó. Sovány vagy te fiú.

A B.X. elköszönt. Nemsokára mi is kezdet fogtunk. A szerkesztőség ajtaja elé kikísért és a vállamra tette a kezét:

– Te fiú, ne felejtés el!

Elérkezett a megbeszélte tavasz, a nyárelő is... És örökre elmaradt az a megrendelés. A vasbeton gyámoszlopok és a magasított fölmenő falak csak bennem élnek.

De látom magam előtt, hogy milyen is lett volna kitatarozva, megerősítve az iszkázi ház, az ősi szülőház, amely ott állt még soká a megálmódott gyámpillérekre várva. Őrzi, immáron fölújítva, megerősítve a Költő-Király és István testvére nyughatatlanul zuborgó álmait, az áramló gazdag sorokat, gyönyörű dalait, a fúrófaragó szerszámainak és ecsetjének örök rovásait, gyümölcsoltó jókedvét.

Lökd félre keresztet

*„Tisztának a tisztát őrizzük
meg, oltalmazzuk az időben
ámen”*

Nagy László

Sírgödörödnék szája kítárva földi fogdád keresztrel zárva bent élsz a madarak dalában itt maradtál minden sugárban hogy üzenhess a mindenségnek főnről sirat vadliba-ének elkísért a hegyek kőarca: – S most átnézel a túlsó partra keresi gyönyörű arcodat téli sugárral gyászol a Nap: – Lökd félre keresztet muzsikálj Te örökélő költőkirály meggyászol minden magyar sirály most közös gyászban lézengenek híveid – s a hitetlen sereg... Földbe láttál most nézz ki onnan mint botladoznak a nyomodban behorpadtak a feszes mellek – hófelhők hóval vezekelnek

litániás fák állnak csendben
elvitted őket a szemedben:
Fölsír a februári ének
siratók siratva zenélnek
Őrizzen az anyaföld-meleg
simogató hajszályökerek
Farkasrét dombkérgé alatt
csontsípon játszó bogarak: –
S fölötted sírató madarak.

Németh Dezső

Ha elmegyek

Nagy László nyomán

Ha elmegyek földemtől messze.
Ki figyel föl a csúreereszre?
Ki figyel madárra, fára,
Csillagot ejtő éjszakára?
Ki köti meg a görnyedt rózsáogat,
Mit makrancos szél sáros földre rángat?
Ki csókolja anyám ráncos kezét? –
Ha elmegyek földemtől messze,
Ki törli le a bánat gyöngyszemét?

Csepeli Szabó Béla

FECSCKE VILLANT BE A SZOBÁMBA

Fáradt voltam.

Asztalom sötét síkja fölött
lustán szétfolyt a délelőtt,
s nem írtam le egy sort se még,
csak néztem némán, füstölögve,
hogy milyen árnyékos az ég
és komor a világ,
amikor nyitott ablakomon át,
csivogva-kerengve,
véletlenül bevillant egy fecske,
s egyetlen pillanat alatt
dalt és örömet hozva életembe
bearanyozta tollamat,
majd könyvespolcaim között
körbe röpülve a szobát,
– szinte kitárt szívemen át –
máris visszavillant a kertbe,
hogy versemmel égbe evezve,
cikázó párját megkeresse,
s szabad, szerelmes szárnyalással
besuhogják a délutánt!...

GYÜMÖLCSÖS PART, ELÉRLEK-E?

Árnvas, kavargó éveim felett
egyetlen egy ceruzaszál
tartja fenn az életemet,
visz magasba és mélybe le...

Ó, forrongások tengere!
Zöld, asszonyszemű naplementék,
hosszú, békés, derűs öregség
gyümölcsös partvidéke, te –
elérlek-e?

1977

Németh Erzsébet

Levélféle Vörösmarty Mihályhoz

„Hazádnak rendületlenül...”
de meddig lesz még „haza”,
ki tudja Mihály?
Hisz politikusaink fejében,
hogy zsebüket tömjék,
nem tudjuk mi jár.
Tömjénes miséket tartanak
a kapzsi, ámuló népnek,
modern csapdákat állítva
jognak, ősi-klasszikus esélynek.
Inkább ver most a sors keze,
mint áldana minket.
Hiába hulltak legjobbaink,
zászlónkon megalvadt vér,
a testvériség fityiszt intett.
Lehet, hogy megszűnünk
magyarnak lenni,
európaiak leszünk
a fehérek között,
vagy világpolgárok.
Elűznek vagy privatizálnak,
a becsület világgá szökött.
Az úrból napjainkra
akkora árny,
megfejthetetlen félelem vetül...
Nem is tudjuk mi az, meddig tart?
de reményünk az átoksúly alatt is:
„rendületlenül”!

Leszünk

egy-egy téglá
az idő falában,
betapasztva sárral,
de szorítva egymás kezét...
megpróbáljuk a legnehezebbet:
egybe tartani a hazát,
hogy a jövőnek
legyen menedék!

Színek hullnak

Színek hullnak
egymásra puhán,
mégis oly színtelen a lét.
Pedig az ember
mit oda nem adna
egy kis tarka örömért...
Sárga est a tengerparton,
vörös ruhás lány
a bárpult előtt,
míg megbámulod:
már az sem érdekes,
hogy holnap van
vagy tegnapelőtt...
Kék-ezüst beszélgetések
langyos lomb alatt,
baráti barna kézfogás –
és bíbor ölelésben
keressük hajnalig
/ kétségbeesve /
Mona Lisa elveszett mosolyát.

Úgy viselem...

Úgy viselem arcom,
mint ruhám:
nem tudva
színét, fazonját
ki tervezte rám.
Sorsom, szüleim,
vagy esetleg
égi kéz
formázta?
Majd hirtelen
azt mondta:
kész?!

Magyari Barna
versei

Szerelmünk metropoliszában

Csillának

kiplakátolva élünk – fehér lapon
megtartják sorsunk a betű-rajszszegek
máskor magánhangzók sátrában lakom
s melled bájos íve versemben rezeg

ujjongva röpköd bennem a lét mikor
szívem mögött a te gyönyöröd csenget
ajkamon a szó szenvedéllé kiforr
s véremben téged habzik minden szeglet

aranyba foglalva az összes vágyam
égbolt-tálból nekem csillagokat mersz
s szerelmünk húsos metropoliszában
metró helyett csókon utazik a perc

Egy este nélküled

Csillának

melltartód felől jön meg az este
bugyid felől pedig a csillagok
a szárító kötél sandán leste
ruháid közelében ki vagyok

azért hogy meg ne fázzon az élet
a várost átérte a holdkabát
pár mondatban fényeztelek téged
szívemben fénylett huszonnégy karát

illatkottából dőlt a virágdal
hatszor tekertem vissza egy számot
röpködtél bennem édeni szárnyal
s ajkamon csókod harmata játszott

Micsoda vacsora

Csillának

csillagzaccból az est már kifőtt
mondd hány bókkal kéred az időt
a rímek bennem szétrebbennek
csodád viszik a véreereknek

ha versben maradnunk már túl sok
egy szóapród hozza a kulcsot
ruhánk húsumk szenvedély nyitja
sejtünkben szerelem sült itt ma

szánkban összeérnek a gének
a nyálgallyak ropogva égnek
nézd éden ez az ételvarázs
bőrünk abroszán tálal a nász

Bíró László

Jött egyszer...

jött egyszer egy szép gondolat
de kiderült csak gombolyag
s bárhogyan fonom álmomat
csak én vagyok az áldozat

ágyamon nagy ihletsávok
asszonyt szavakból formázok
s ha versem kéjárom rázza
betűt lövellek a nászba

Zoltay Livia

A pofon

Egy szépnek a legkevésbé sem nevezhető napon esett meg, hogy Barta, aki soha életében szó szerint még a légynek sem ártott, a Kálvin téri metrómegállóban kapott egy hatalmas pofont. Ennek a váratlan, ám minden bizonnyal maradandó élménynek a hatására megtántorodott, és hanyatt vágódott a földön, majd jó fél métert csúszott. A táskája még egy méterrel arrébb landolt. Az utasok, a késő délutáni forgalomban hazafelé döcögő emberek, félkómás állapotukban vetettek ugyan néhány kósza pillantást a szerencsétlenre, de igazából nem törődött vele senki. Pofán vágták. Na és? Naponta történik ilyen. Meg olyan is, hogy valakit megkéselnek, lelőnek a nyílt utcán. Hát mi egy pofon ahhoz képest? Semmi. S hogy miért kapta Barta a pofont? Nos, csak úgy. Ahogy mondják, rossz időben volt, rossz helyen...

Hárman voltak. Két fiú, húsz év körüliek, és egy lány, ő valamivel fiatalabb. Az a fiú, aki ütött, bő farmert viselt, fekete, hosszú ujjú pulóvert, és egy dögcedulaszerűséget a nyakában. Fekete bakancsa meglepően fényesre pucolt, a haja félhosszú, feketére festett, és senki máséval össze nem téveszthető, retardált vigyor ült az arcán. Vékonydongájú gyerek volt. A másik kettőt nem figyelte meg ilyen alaposan, de ennek, amelyik minden ok nélkül képen találta törölni, álmában is le tudta volna írni a külsejét. Miután Barta megkapta, amit cseppet sem érdemelt meg, a három ifjú harsány röhögések közepette elhagyta a tett színhelyét. Vihogva közelítettek a mozgólépcsőhöz,

majd eltűntek az egyre terebélyesedő, felfelé kigyózó áradatban. Barta ekkor ránézett az órájára, ami pontosan hat órát mutatott. És ebben a pillanatban eldöntötte, hogy többé nem lesz áldozat. Ez volt az utolsó alkalom. A legeslegutolsó. Vele ne szórakozzon senki! Soha!

Feltápászkodott a földről, magához vette a táskáját, beszállt az éppen érkező metró kocsiba, és hazament. Attól a naptól, pontosabban a következő nap reggelétől egy új Barta kezdte meg ténykedését a világban. Egy olyan Barta, aki életében először úgy viselkedett, hogy a körülötte élők észrevették: létezik. Egy olyan Barta, akit már nem lehetett csak úgy pofán vágni, de nem ám, mert nem hagyta volna magát. Nem bizony! A járása is megváltozott. Többé nem volt már az a jelentéktelen, bátortalan figura, akit mindenki csak odébb lökött, vagy, ami még ennél is rosszabb, levegőnek nézett. Bartának tartása lett, s ezt a tartást megéreztek, meglátták a családjában, a munkahelyén, az egész mikrokozmoszában. Megváltozott a beszédstílusa is. Pontosabban: Barta, aki egészen mostanáig alig-alig szólalt meg, s akkor is úgy, mint akinek a fogát húzzák, elkezdett beszélni. Rájött, hogy neki is van szája. Szavakat, mondatokat fűzött csokorba, s láss csodát, a mondanójának legtöbbször volt értelme, sőt, még az is előfordult, hogy viccesnek találták, amit előadott. Kiderült, hogy van humora.

Roppant látványos metamorfózisához azonban az is hozzátartozott, hogy Barta ettől kezdve nem felejtett. Nem felejtette el azt sem, hogy pofán vágták. Minden munkanapja után, ugyanabban az időben, délután háromnegyed hatkor

megjelent a Kálvin téri metrómegállóban, és várt. Várta, hogy a fiú újra feltűnjön. Jól megnézte magának akkor, amikor el-csattant az a bizonyos pofon, ezer hasonló hülye gyerek közül is felismerte volna. Általában fél hétig várt, majd, miután nem történt az égvilágon semmi, hazament. Egy évig, vagy talán egy kicsivel tovább ment ez így. Barta eltántoríthatatlanul állt minden áldott nap a metrómegállóban, és biztos volt benne, hogy előbb-utóbb megjelenik a gyerek. Így is történt. Egy álmos, őszi délutánon végre megpillantotta. Vele volt a két haverja is, a fiú, meg a lány. Egy percig sem gondolkodott, azonnal odament hozzájuk, megragadta a retardált vigyorút, és lekevert neki egy jókora pofont. Akkorát, amekkorát ő is kapott azon az emlékezetes napon. A gyerek annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott, a másik kettő is szájtátva állt, nem értették, mi történik. Ahogy nem értette annak idején Barta sem. Miután képen törölte a fiút, megfogta a grabancát, és elkezdte rázni, közben pedig magából kikelve ordított.

– Az anyád úristenit, majd én megmutatom neked, kit ütögetsz te! Most legyen nagy a pofád! Na, most röhögjél, te agyatlan!

A gyerek arcára a korábbi bárgyú mosoly helyett rémület ült, szemeiben félelem tükröződött. A három fiatal összemelve, kis ázott verébként állt előtte. Barta ekkor eleresztette a fiút, megdörzsölte a tenyerét, és határozott léptekkel a mozgólépcső felé vette az útját.

Budapest, 2011. július 09.

Németh Erzsébet

ÉSZLELÉS

Visz a lábam,
mozog kezem...
zárul,
nyílik a világ.
Örülök.
Létezem.

Orosz Adrienn

MEGBÁNNI?

Fel kellene ébredni,
meg kellene születni
újra, hogy az útra
rátaláljak

s ne fájjak úgy
a világnak,
mint óriás talpában
a tüske.

Lelkem üdve
be nem teljesedve,
eljegesedve
pattan szilánkokra.
Kristály darabjaiba
rejttem minden álmom.
Meg kellene bánnom,
hogy szívemre hallgatok?

Bódai Soós Judit

Égi áldás

Azon az álmos kora tavaszi délutánon – talán a légnomás volt az oka, vagy tán már a születőben lévő csoda része volt – minden olyan lassúnak tűnt, mintha az idő folyása váltott volna éppen a megszokottnál békésebb, nyugodtabb tempóra, feledve vágát, pörgést, rohanást. A máskor negyedórás séta a könyvtárig, most végetnemérőnek tetszett, s még a madarak is lebegni látszóttak az égen, s csak úgy haladtak előre, mintha sokkal szívesebben repültek volna inkább hátrafelé. Magam is úgy mozogtam, akár ha alva járnék; azt éreztem, egy-egy léptem után szendergek kicsit, s lépéseim alvás utáni nyújtózkodások voltak: hosszúak, ráérősek.

Az autós forgalomtól elzárt sétányon nem gondoltam arra, hogy hamarosan pont egy autóbaleset változtatja meg az életem.

Egy fiatal lány, a város másik felén, éppen ekkor hagyta el a kórházat újszülött kisfiával karján, és tanácstalanul álldogált az útszélen; nem tudta, merre menjen. Árvaként, intézetben nőtt föl, mint az anyja, aki lány fejjel szülte őt, majd hat évvel később öngyilkos lett. És íme ő, most anyja sorsát ismételve, félig még gyerekként esett teherbe, a kicsi apját sem ismerte – futó kaland volt csupán, néhány perces imitált öröm. Most pedig nem tudta, mit tegyen.

A kórházban azt tanácsolták neki, hogy hagyja ott gyermekét, és ne aggódjon annak sorsa felől, mert az életerős, kékszemű, szöszeke kisbabát hamar örökbe fogadják, nem kell intézetben élnie, mint neki, s egyedül ő is könnyebben boldogul majd. A lány azonban

képtelen volt megválni kisfiától, s most ott állt tétován, félve az útra lépni, melyet öntudatlanul, mégis önként választott.

A karján szunnyadó csöppségre nézett, majd a körülötte rohanó, dicstelen világra, és határozott: egy sebesen közeledő autó elé szaladt. Aztán repült az ég felé, magzatával együtt, egy pillanatra ismét eggyé válva vele, majd reptében mindent maga mögött hagyott, s teste összezúzva az aszfalra zuhant.

A csecsemőt egy heves szélroham kapta fel, s úgy elfújta onnan, mintha csak egy súlytalan kis tollpihe lenne.

Az eset szemtanúi tátott szájjal kísérték tekintetükkel az egyre távolabb sodródó, apró ponttá zsugorodó gyermeket, amíg teljesen el nem tűnt szemük elől.

Eközben én még az állni látszó időn merengtem, s csodát várón bámultam az eget, melyen aztán hamarosan megpillantottam egy lassan növekvő pontot.

Szinte hosszú óráknak tűnt, mire az égbolt parányi sötét pöttye formát öltött, s nem akartam hinni a szememnek, amikor rájöttem, hogy egy kicsiny gyermeket sodor felém a szél.

A meghökkentő égi jelenségre mások is felfigyeltek, és lélegzetvisszafojtva bámultuk egyként az eget.

Már a bőrömnön éreztem a szél simogatását, mely a csecsemőt idáig sodorta, amikor a fejem fölött néhány méterrel megbillent a kicsi, és egyenesen kinyújtott karjaimba zuhant.

A szélhozta gyermek hangosan felsírt új anyját köszöntve, és sírásával, mint egy millió szilánkra robbanó tükröt, zúzta össze a pillanatra telepedett benuhátságot, hogy az idő, most újult lendülettel szaladjon tovább, és a jelen is megszüljön saját gyermekét: a jövőt.

Csillag Tamás

Talán megbocsátanak nekem...

Talán megbocsátanak nekem,
igazából csak enni kérek.
Kalapom könnyű kocsmafüst,
batyumban sajog a lélek.

Nehéz szívvel indulnék, kevés
pénzem futja még italra...
A vágy jó szerető, mégis
megyek, pedig marasztalna.

Otthonom csak sötét kabátzseb,
kigyúlnak a köztéri lámpák...
Ásító cipőm nézem, végül
a csavargót is hazavárják.

Éjszaka

a szegények álma olcsó
kiseprük a hold udvarát
nyelik a port a hullámos
tükrű fényes pocsoltyák

lépteim elnyeli az út
a fák hazáig követnek
csillognak fénylő fejei
az égbe vert vasszögeknek

Ingem alá...

ingem alá folyó délután
beleizzadok a nyárba
nehéz ráemelni a tápos
zsákot a biciklivázra

poros betonút visz hazáig
csíp a nap a malac éhes
rég nem sírok úgyis hiába
vályúm ürességtől fényes

Töltés oldalán

töltés oldalán sok a fű
az élet erre egyszerű
itt traktorok vannak vasak
vésik földbe a gondokat

csendünk földszagú és tompa
árkok nőnek homlokunkra
gondolatunk tócsába lép
eresztjük lelkünk belvizét

szikrát verünk öklünk kemény
bimbót bont bennünk a remény
csomagunk most mindenkié

nyugodt álmot hozó ölek
kopott kilométerkövek
úton vagyunk hazafelé

Tócsák közt kanyargó

Tócsák közt kanyargó
az út, felcsapom magam.
Átgázolok mindenem,
istenen is, ha van.

Nyikorog a szó...
Lyukas lélek beázik.
Ha elszakad az ingem,
nincs helyette másik.

Tócsák tükrét nézve
fáj a világ... A kinti.
Szegény, ha fázik: isten
maga mellé inti.

Vasi Szabó János

Harc a tanyán

A szúnyogháló szűrte fény kavargó porszemeken tört meg. A padlásszoba szegletében, modern íróasztal mögött, nyakig gombolt polármelegítő lányka üdögélt. Tejfehér arc, erekkel szőtt márványszerű kézfejek, vállára hulló üvegyapotszínű haj, a félhomályban rőten villanó szemek bizonyították: nem egy hétköznapi gyermek.

Hardin Tina képeskönyvet forgatott. A lapokon Afrika állatvilága elevenedett meg. A kislány unalmas búzamező, s bárgyú háziállatok közt élte meg első tíz évét, heves érdeklődést mutatott a fekete kontinens változatos flórája és faunája iránt. Apja, Hardin Sámuel, fölismerte: Tina figyelmét lekötni annyit jelent, mint mentesíteni a gazdaság jószágait a pajkos gyerekcsínyek sokaságától! Az albínó kislány legszebb emlékeként őrizte azt a nagy-budapesti látogatást, amikor a szülei elvitték a híres Városliget állatkertjébe. A tömegeből jött kíváncsian vizslató pillantások sem érdekelték: élőben láthatta az addig csak képeken és filmekben csodált lényeket...

Tina merengését hirtelen fölbukkant megérzés szakította félbe. Délutáni csönd ült a tájon, ám szinte „tapintható” volt a feszültség! A tanyaépület ablakai megrázkódtak a robbanástól! Tina előbb érezte, mint látta a gabonaföld felől rohamozó fegyvereseket, az elmék kegyetlen vibrálását!

„Apát akarják megölni!” A kommandósok kiszaladtak a házból. Ezért küldték ide, erre vártak négy napja, mégis meglepetésként érte őket a nagyszámú

fegyveres támadása. Két kommandós a kapunál óvatlanul beleszaladt a gépfegyver sorozatba. A harmadikat a terepjáró vezető-ülésében érte a lövés. A maffia emberei elérték a tanya téglakerítését. A kapu roncsain taposva rontottak az udvarra! Vad kézitusa kezdődött. A támadók négy a rendőrök még három embert veszítettek. A gazfickók agya forrt a diadal érzésétől. Pár gyűlölt antiterrorista-kommandós állt ellent a sokszoros túlerőnek. Tina a vérszomjas gondolatok kavargása közt is ki tudta venni egy rettegő ember emócióját.

„Apu elbújt az alagsorban. A kazánházban rejtőzött el!” Most már tudta: Hardin Sámuel együttműködött a Gazdasági Rendőrséggel, s a fegyveresek megtorolni jöttek az árulását! ...

A harc eldőlni látszott, bár az életben maradt csapat keményen állta a sarat! A padlásszoba ablakához közel középtermetű, szikár, beesett arcú, húsos orrú férfi küzdött. Tina észlelte a férfi elméjéből áradó féktelen érzelmet: az ölés örömét! Szemeiben örület; hátát a bejárati ajtónak vetve automata-pisztolyával osztotta a halált. A lövedékek elől ördögi ügyességgel kitérve tüzelt újra hajszálpontosan. Akár a leopárd, a félelmetes dzsungel gyilkos: élvezte az élet kioltását!

„Párduc! Ez lesz a neved!” – sóhajtotta.

A „párduc” mellett üvöltés harsant. Zömök férfi rontott elő a felrobbant kézi-gránát füstje mögül. Zöld trikója alatt a futástól rángatóztak az izomkötegek. Kezében gépfegyver döngött: ezzel tartotta sakkban a banditákat. Aki a közelébe merészkedett azt egyszerűen elsöpörte rohamával!

Tina az elmúlt napokból emlékezett rá:

élvezettel falta édesanyja főztjét, palackszám gurította le a torkán az apja féltve őrzött ó-borát; rekedtes nevetésétől zengett a gazdaság. Agyát érintve az egyszerű érzelmeket olvasta ki a kislány fürkésző tudata: a boldogság együgyű vágását, a fellobbanó fékezhetetlen harag hullámain. A harcban olyanok voltak a gondolatai, mint egy rinocéroszé: letiporni, felnégyelni az ellenséget, aki megzavarta a hétköznapiok békéjét!

„Te Rinó vagy!” – kuncogott, bár a „rinó” elől szétfutó zsoldosoknak nem támadt nevetelnékje. A menekülőkre közben egy golyóálló-mellényes kommandós vette magát. A kislány felismerte az alakot: a tanyájuk „megszállásakor” – kissé pimaszra sikeredett válaszáért – arcul legyintette. Átlagos magasságú, karcsú ember volt. Nőies vonásain megvető mosoly. Szemében nem fékezhetetlen düh szikrázott, nem örület égett, hanem kiszámított kegyetlenség! Ez tette félelmissé a másként szimpatikus ábrázatát.

Tina nem mert „kutakodni” elméjében; megrémítette a kérlelhetetlenség, ami a pokoli tudatból áradt.

„Sakál! Ő a sakál! A hullarabló sakál...”

A „sakál” lézertávcsöves puskával egyenként terítette le a fejvesztve menekülőket. A zsoldosok véres, élettelen húskupacként heverték a nyírt fűvön. A negyedik túlélő lépett hozzá, s határozott mozdulattal kivette kezéből a fegyvert. A kommandós fekete nadrágban, vérfoltos pólóban feszített. Baljában a „sakál” fegyverét, a másokban lyukakkal könnyített kést szorongatott. Magasabb volt a három túlélőnél, széles vállú, bár nem izomkolosszus, mint a „rinó”. Agya még lüktetett a közelharc hevétől. A

kislány kíváncsian „merült el”, de amit talált a „sakálból” áradó emócióknál is rémisztőbb volt! A fiatalember elméjében ijesztő kivonatként kavargtak a társain uralkodó érzelmek: a düh, az ölés öröme, a halál elkerülhetetlensége; ám mindegyik ködként telepedett a cinikus – mégis megértő –, gúnyos – ám szánakozó – érzés... Tina élete rövid tíz éve alatt nem találkozott ilyen visszataszító, mégis izgató elmével!... Megpróbált érintkezésbe lépni vele, bár az első pillanattól tudta, hogy a férfi nem részese a titokzatos képességének. Gondolatai minduntalan kitértek a gyermek fürkésző agyim-pulzusai elől. Ösztönös gát akadályozta meg, hogy hozzáférjen a rendőr valódi lényét felfedő emóciókhoz.

„Kígyó!” – sikoltott fel. – „Örök rettegés, a végtelen bölcsesség, a kiszámíthatatlan idegen...”

Elméjét oly ellenhatás érte, hogy feljajdult! Erre még felkészületlen volt, összecsuplott. Az asztal szélében próbált megkapaszkodni, majdnem magára rántotta az alkotmányt. Kivágódott a padlásszoba ajtaja. Édesanyja szaladt be zokogva. Lenszőke haja csapzottan omlott a vállára, elméjét a felindultság és kétségbeesés hullámai uralták. Magához szorította Tina pihegő testét, s elcsukló hangon ismételte:

– Meghaltak... Mindet megölték!... Magasságos, most mi lesz velünk?...

1997. Tanakajd

Lelkes Miklós:

Beszélgetés a hóvirággal

Kíváncsi zöld, s szírom, fehér,
s míg kékarany köntöshöz ér
fura táncú felhőalak, –
lent nyíló virágpillanat.

Szirmán két évszak: ég a hó,
a tél tétován távozó,
s lobbanni kész másik világ
tükrén már láng-cseresznyefák.

Kíváncsi zöld, s szírom, fehér, –
kérdézitek: hűség mit ér?
Sokszor semmit, nekem sokat.
Víz futtat csend-csillagokat.

A vers játék csak, hóvirág,
és nem lesz tőle jobb világ?
Hát ez hiába-intelem,
ha egy vers úr lesz szívemen...

S te nem játék vagy, hóvirág?
Feletted leng szélfúttá ág,
s csüggedt világba áthozod
zöld, fehér pillanatsorod,

az egyszerűt, de nagyszerűt,
szépséghez mindig hú derűt,
jelennek szóló ég-jelet:
kinyílt tavasz-szereteted.

A vers játszik, kis zöld-fehér,
ha könnycseppes hóval a tél
lelket telít, s az ember ül,
búsan és tehetetlenül,

s akkor is, ha már tág határ,
s a hangok szabad szárnya száll,
s égen, vízen csend-csillagok

testén dalszárnyuk átragyog.

A Föld gondterhelten sötét.
Vers és virág, mondj egy mesét,
mely őrző szívében hagyott
tavaszt, szépséget, csillagot!

(2011)

Galambbúgás a temetőkertben

Búg a galamb kerítésszéli
nyárfán, hangja perdül, le hull
kő-eszmékből lett sírkeresztre:
a léten a nemlét az úr.

Búg a galamb, égiként törvényt,
mely földi csak, szétszór, hitet, –
inkább egymáshoz közelítne
múlt szívet és jelen szívet!

Hull, hull a hang, jön-megy az árnyék,
kileng, visszaleng őszi fény,
s kedves-sárga levél-madárka
libben: szélhozta költemény.

Búg a galamb. Csend-imák hátán
hang igyekszik semmibe át,
és őrzi kő-eszmés keresztjét
sírok közé tévedt világ.

(2010)

BAYER BÉLA
HUSZONEGY HAIKU

Köztudott, hogy a
találó kifogások
halhatatlanok.

Bölcsődalaink
gyakorta éltetőbbek
az anyatejnél.

Az üdvözült perc
megpróbáltatásaink
ikertestvére.

Letűnt éveink
félüresjáratai
bölcsebbé tesznek.

Lecövekelve
vándorösztöneinket,
földhöz ragadunk.

Egylaki ihlet.
Örvénylő szíromhavak.
Virágtemető.

Hét ország ellen.
Mutáló versbeszédék.
Csorba tükörkép.

Hívők kardala.
Önjelölt messiások.
Kápolna magány.

Letört olajág.
Sutban pihegő béke.
Hamlet, apokrif.

Ellobbant vágjak,
ernyedő ölelések.
Hitem, haragom.

Bájolót ihlet
patyolat ölével a
cseresznyevirág.

A futórózsák
vesszőfutása még nem
virágorgia.

Darázsszerenád:
az esendő mandulák
nászindulója.

Vágyálmainkat
a pilléző hólepkék
csinosítgatják.

A tobzodó ősz
zsarátló juharlevél
hajszojja vágyba.

Győzelmeinknek
árnyékában kudarcok
garmadája áll.

Elgyengülésünk
pusztán szenvedélyeink
pihentetése.

A megvádolt még
nem lesz vétkes attól, mert
megkövezhető.

A volt és a van
térközének távlata
emberléptékű.

Képzeletemnek
anyanyelvévé mára
a történet vált.

Létezésünknek
hites bizonyítéka:
esendőségünk.

Németh Dezső

Archaikus ének

Hajlik hűvös fényhaj;
csillagok fonják ragyogásukat.
Leszállt egy ember
– mondják a jósök.
De nem jött senki:
csak a remények
vánszorognak.

Fejszesuhintó sötét
szalajtja homlokomra
a sziszegő vihart.
Hitszegő emberek
keresnek kötéllel. –
Ötujjú virágok
tenyerébe drágakő
harmatok hullnak.
Könyörgő ének árad.
Megszentelt csönd
tántorog elő;
vasra verve
a templom ajtaja...

Táltosán csörtet Gyulaffy
csudakarddal.
Szellem idéző órán
kóbor vitézek
törtek ránk.
A Csobánc-hegy lábánál
kopjával átszúrt
galagonya bokron
vérzik a hajnal.

Szótlanok a fák:
kérgét levedlő sötét oson, –
tátikaég nyílik.
Zokogó zenét áraszt a hajnal:
Mit keresel dallal született
szívemben?

Eljön úgyis a falábú ló...
A Tóti-hegy
árvalányhajas tetején
már kialudtak a gyertyák...

Modern forradalom

Jött a chipes lovas-tengerész,
egérrel varázsolt
köztársaságot.
Elpufogtattak néhány közhelyet.
Átkereszteltek néhány közteret.
Roth Matyi módra,
rájöttek a kódra,
és sok ezer bittel
ömlik a szeretet.

Hivatalban

Lógó kabátos éjszaka
kísérte még az álmát
lengedezett a szél haja
eloltotta a lámpát

Kihallgatásán reggel
hivatalmerevség várta
aranyló postacsekkel
szívének szegezett dárda

Kikérdezte a főnök
átlépett arca árnyán
és belé botlott egy kő
hazafelé a járdán

NÉMETH ERZSÉBET

MI LESZ?

Kifakult nyári pipacsok,
térdelő margarétabokrok,
mi lesz, ha emberéletemből
egyszer végleg elmaradtok?

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

HANS-GUIDO KLINKNER

ELTÚNT

(Verschwunden)

Elhalt
az üllők pengése,
a kaszák éneke.

Az állatokkal tűnt el
trágyadomb, a pajtakapu,
a szatócsbolt a pap és az iskola.

Eladásra
várnak az ódon házak.

Külföldre
vagy a városokba
költözött a maradék fiatal.

A haldokló falvakban.
csak az öregek maradtak
vissza.

A DRUIDÁK NYOMDOKAIN

(Auf den Spuren der Druiden)

Törpeként
állók a hatalmas kövek közt,
a történelem pillantásától
megindultan.

Néma fivéreim
légijával
– a druidák nyomdokain –
lépek a leszálló nap útjára.

Carnak / Bretagne

Fordította: **Bayer Béla**

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.